

CRONICILE TRANSILVANE

Omul Viselor

Marius Dragomir

Proză scurtă

CORECTBooks
Librarie de carte electronica

Marius DRAGOMIR

CRONICILE TRANSILVANE

Omul Viselor

Vol. II

Editura Virtual

2012

ISBN (e): 978-606-599-917-6
978-606-599-919-0

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

— Chiar că nu glumesc! De ce nu mă credeți?

— Mda... îi răspunse apatic lui Vlad unul dintre copiii adunați în jurul băncii.

— Paul, tu care știi despre ce vorbesc, nu crezi! Atunci logic că cineva de-afară ar râde bine auzindu-mă cum vorbesc.

“De-afară” însemna cei care nu erau în clubul denumit cu atâta fast de către ei “Dracula”, o societate secretă, cu însemn propriu, cu ședințe secrete, ce mai, nebunie în toată regula...

— Apropo de cei de-afară, ai grijă, că și astăzi mai devreme te căutau Tăbăcarii. După cum bag seama, prea bați la ochi; dintr-o dată, din nimeni ai ajuns vedetă. Ce să-i faci? Așa-i când te cauți la școală celebritatea orașului, domnul Florian, omul cel mai secretos de pe fața pământului.

— Dar, chiar, de ce te cauți așa de disperat? Să vină la școală?! Întrebă mirat Cristi, așteptând un răspuns din partea lui Vlad, răspuns care însă nu veni, făcându-l să se înverzească de ciudă.

— Ce-aștepți, răspuns?! exclamă mirat la rându-i Vlad. Da'nu cumva ești și tu printre cei care m-au lăsat singur în curtea domnului Florian, data trecută? Nu ești tu printre cei care s-au evaporat, efectiv?

Neprimind nici un răspuns, conchise supărat:

— Păi, atunci...!

— Da'ce-ai vorbit, mă, de nu ne spui și nouă? interveni Paul.

— Hai, mă, lasă că și-așa nu ne spune, i-o tăie Cristi. Mai bine zi ce-a urmat în visul tău.

— Mă, tu n-auzi că era vis, dar pot să jur că omul există cu adevărat?! aproape strigă Vlad.

— Hai, mă, fugi de-aici! îl opri Paul. Tu deja o iei razna, asta e. Ne-ai dat și amuletele astea cu vampiri, de numai necazuri am din cauza asta...

— Dar poți să mi-o dai înapoi și cu asta basta, nu-i nici o problemă!

Copilul, însă, schimbă rapid vorba, în loc de răspuns:

— Și ce-i cu numele ăsta tâmpit, Omul Viselor?!

— Așa mi-a spus că-l cheamă! Așa mi-a spus că-l cheamă!

— Bine, bine, se băgă între ei împăciuitor Cristi repetând involuntar și el. Hai să recapitulăm: îți apare acum două nopți un om, în vis, și-ți spune că-l cheamă Omul Viselor și că este un mesager din lumea veche. Bun! Dar atunci, cine l-a trimis?

— N-auzi că n-a mai apucat să-mi spună, pentru că a trebuit să plece? El poate umbla între lumi călătorind prin visele oamenilor, doar prin visele oamenilor, înțelegi? Oamenii trebuie să doarmă și să viseze, și doar atunci el poate călători și trece dintr-o lume în alta. Apoi, când omul se trezește, el simte și pleacă în grabă, altfel rămâne blocat în visul acestuia, în lumea aceasta, și asta îl secătuieste de puteri. Chiar și când călătorește, după ce ajunge înapoi în lumea sa, cea veche, are nevoie de timp pentru a-și reface forțele.

— Mă, da' ăsta-i ca un vampir sau ce naiba? Noaptea hai-hui, ziua nani-nani...

— Ai dreptate, îl aprobă și Paul pe copil. Și peste toate astea, chiar a doua zi te caută domnul Florian la școală! Asta-i făcătură, vă spun eu. Prost să fii și tot îți dai seama de la o poștă că ceva nu-i în regulă, și mai ales că treburile astea două sunt legate între ele, că altfel ce-i cu graba asta, cel mai blând spus suspectă, a domnului Florian? Chiar la școală să te caute? Rapid trebuie să luăm legătura cu el...

— Dar mai rapid trebuie să luăm legătura cu un sprint de 400 de metri, că dacă văd bine, la capătul parcului tocmai au apărut Tăbăcarii și au pus periscopul chiar pe noi...

— Ce face?! sări ca ars Paul.

Într-o clipă toată gașca prinse viteză, atâta doar că fiecare în altă direcție, lăsându-l pe Vlad înțepenit, incapabil de reacție.

— Pe el! se auzi o voce de bătaș și într-o clipă distanța dintre ei și Vlad scăzu sub limita de siguranță.

O mână grea i se înfipse în gât copilului și înainte să vadă un pumn venind “rapido” înspre ochiul său drept, auzi vocea șefului găștii de bătași:

— Unde ți-i amuleta, mă? Ce-ai tu cu “Vampiru”?

Instantaneu, închise ochii, chircindu-se, pentru a reduce cât se putea “stricăciunile”, dar după câteva clipe de groază, realizează că pumnul ăla nu mai ajungea odată la destinație...

— Vampiru’ ăla e protectorul său!

Ca prin vis auzi strigătele de groază ale celorlalți copii, ce o rupseră la fugă, la fel ca și ceilalți, în toate direcțiile, apoi o liniște se lăsă peste “sala de ședințe” a societății ultrasecrete “Dracula”. “Care ședință, care societate secretă?!” se trezi gândindu-se cu ciudă, Vlad, la trupeții lui care erau de negăsit.

— Greu de găsit prieteni în vremurile astea, nu-i așa?

Brusc, se trezi din starea de paralizie și deschise ochii larg: domnul Florian, cine altul?!

— De unde știți la ce mă gândeam... apoi doar după câteva clipe își aminti cine era de fapt domnul Florian și dădu indiferent din mână. Nah! N-are importanță... Dar cum de-ați dat de mine? Sau chiar mă căutați?...

Văzând zâmbetul larg al domnului Florian, își zise cu ciudă:

— Uite cum m-am tâmpit, dom’le! Normal că mă căutați, normal că știți că sunt aici, la ședința societății...

Se opri verde la față:

— Mă, da-s dus rău! Toate le scot din mine azi, de trebuie, de nu!

— Ce societate secretă? întrebă într-o doară domnul Florian.

— Nici una, veni prompt răspunsul copilului, dar imediat se opri. Dar când am spus eu că e secretă?!

— Așa am zis?! Întrebă cu o față “naivă” domnul Florian.

“Pe toate le știe...” își spuse șocat copilul.

— Bineînțeles, bineînțeles, veni ca un ecou răspunsul protectorului său.

— Gata, am prins imaginea, opri jocul copilul, plin de admirație. Și de ce, mă rog, m-ai căutat?

— De ce oare? Întrebă din nou ca un ecou, cu o voce metalică venită din altă lume, prințul.

— Dar chiar, de ce oare? Ce poate fi atât de urgent?

— Amândoi am fost vizitați de o cunoștință comună...

— Care cunoștință comună, dom'le?! se trezi întrebând ca-n gară și apoi se opri: oare?!

— Da, da, întocmai, dragul meu, e adevărat ce simți tu, îi confirmă cele mai negre gânduri prințul. El există cu adevărat și, ce e mai rău, vine întotdeauna la tine când nu te poți apăra, în somn.

Văzându-i fața complet paralizată de spaimă, continuă:

— N-am să te mint. Omul Viselor e un emisar foarte periculos, el poate face mult rău oamenilor, depinde de cel care l-a trimis. În acest caz, trebuie să ne așteptăm la ce e mai rău. Stăpânul său este nimeni altul decât Irxis, Duhul Întunericului...

— Ce face?! Dar de unde știți asta?

— Chiar el mi-a spus, doar ți-am spus că m-a vizitat și pe mine în vis.

— Aha, deci de emisar vorbim...

— Da, desigur.

— Dar cum a reușit să-l trimită, doar e închis de vreo câteva sute bune de ani?

— Vezi, asta e, tocmai când Irxis a simțit că n-are destulă putere, atunci când era de foarte puțin timp eliberat din mormânt, cu acest emisar a început. Pe el l-a creat primul, cu puterea minții sale, de aceea acest Om al Viselor este atât de periculos și, în același timp, atât de slab...

— Ho, ho, că aici deja m-ai pierdut... îl întrerupse copilul.

— Adică, periculos pentru că nu-l poți atinge, el existând doar în lumea ireală, Lumea Viselor, dar slab pentru că îl poți prinde în visul tău și atunci el nu mai poate călători înapoi în Lumea Veche. În scurt timp, astfel, el începe să-și piardă puterea și, practic, începe să dispară, pur și simplu! Fiind creat cu puterea minții Duhului, el este dependent total de stăpânul său, doar acesta putându-l încărca tot timpul cu forța necesară călătoriilor. Dar, acest emisar e foarte înclinat spre independență, el ar vrea să umble hai-hui prin visele oamenilor și să-i necăjească tot timpul, fiind, oricum, o creatură a Întunericului, a Răului. Stăpânul său, însă, știe foarte bine cum să-l strunească și adeseori îl chinuiește pentru a-i arăta cine e stăpânul și cine e sclavul. La o adică l-ar putea chiar ucide cu puterea gândului și, după cum ți-am mai spus, emisarului nu-i prea convine acest lucru, doar are o poftă de viață...

— Bine, dar cum de n-a aflat nimeni de el până acum?

— Așa a vrut Irxis, să aibă o carte de rezervă, pentru orice eventualitate, de aceea el l-a eliberat în cel mai mare secret. Omul Viselor a tot umblat între lumi secole de-a rândul, distrându-se

în voia inimii sale, dar acum stăpânul său l-a chemat la datorie, doar asta îi era menirea. Că vrea, că nu vrea, Omul Viselor trebuie să-l asculte, altfel odată cu puterea minții Duhului, ce îi slăbește tot mai mult din cauza captivității, îi scade și lui puterea și în final va ajunge să moară încet dar sigur.

— Ho! Pauză! se trezi copilul deodată. Și ce-am eu de-a face cu toată treaba asta?! Adică, de unde până unde știe el de mine și, mai ales, de ce vine la mine? Că eu n-am nici o putere...

— Așa e, zâmbi trist domnul Florian. Dar el se folosește de tine pentru a mă obliga pe mine să fac ceea ce vrea el: să-l eliberez pe stăpânul său.

— Aha... îngână copilul nu prea înțelegând mare lucru.

— Adică, m-a amenințat că dacă nu mă-ntorc în timp, în Lumea Veche, să-i eliberez stăpânul, îți va apărea ție în vise în fiecare noapte, sub formă de coșmar și, crede-mă, în halul ăsta n-ai rezista nici măcar o lună și ai înnebuni.

— Nu, nu! se trase înapoi îngrozit copilul.

— Deocamdată stai liniștit, îl calmă prințul. El n-s să-ți apară în chip de monstru, doar are nevoie de liniște pentru a-și duce la capăt misiunea. Atât timp cât eu fac ce vrea el, totul va fi bine... Doar eu pot să intru în mină, la mormânt, știi bine că locul e blestemat de Ilka, Stăpâna Luminii.

— Și-atunci cum o să intrați?

— Puterea oricărui blestem aruncat de-un nemuritor cade doar asupra unui muritor de rând, așa că, vezi tu, doar eu sunt disponibil pentru treaba asta. Și-ar mai fi ceva: dacă Irxis se răzgândește, și emisarul său se va răzgândi și astfel s-ar putea să-ți faci rău, adică să înceapă să te răvășească în vise, cu alte cuvinte se prea poate să începi să ai coșmaruri groaznice în fiecare somn...

— Deci, aici ați vrut, de fapt, să ajungeți! spuse stins copilul, împietrit de groază.

— Dar eu voi fi cu tine tot timpul, dragul meu...

— Da, ce să zic, m-am mai liniștit! exclamă ironic copilul. Dar cum o să faceți treaba asta din moment ce trebuie să vă întoarceți în Lumea Veche?

Și, după câteva clipe de tăcere, izbucni:

— O, nu! Nu, am zis! Ce să caut eu pe la mama dracului, pe unde-o fi dus mutu' iapa?!

— Nu prea ai de ales...

— Cum nu prea am de ales?! Cum vine asta?! Și, mai ales, cum de-am nimerit eu în toată treaba asta?! Ce-am eu de-a face cu treburile altora...

— Păi, dacă bine îmi amintesc, tu ai venit la mine, nu? Tu și cu prietenii tăi ați sărit gardul casei mele, și tot voi ați intrat în casa mea. De bunăvoie...

— La naiba!

Într-adevăr, cam așa stătea treaba. Curiozitatea, cea care omorâse pisica din proverb, se dovedise fatală și pentru ei sau, mai precis, pentru el, doar pentru el, de parcă era blestemat...

— Așa că, vrând-nevrând, ca de bună voie și nesilit de nimeni...

— Doar de Omul Viselor...

— Vei face această călătorie în Lumea Veche. Oricum, tot e mai bine să mă ai alături în momentele grele, așa-i?

— Așa-i... veni ecoul dinspre copil...

— Mamă, v-ați speria tare dacă aș lipsi un timp de-acasă?

Brusc, femeia se înecă cu supa ce îi sări din gură.

— Ce-ai spus?!

— Nimic... o-ntoarse ușor copilul, “indiferent”. Mai vreau încă puțină supă.

Văzând, însă, fețele lungite ale părinților săi, aruncă undița la întâmplare:

— Da’ ce-am zis de vă uitați așa la mine?

După câteva momente de uluială deplină, în care răstimp cei doi, adică “mama” și “tata” schimbară câteva priviri amestecate de groază și nedumerire, tatăl “luă cuvântul” ușor de tot, să nu care cumva să-i miște măcar un fir de păr odraslei ce “subito” o luase razna pe câmpii.

— Vlad, am făcut noi ceva care să te supere, în ultima vreme? Doar ne înțelegem atât de bine, sau cel puțin așa credem noi, care suntem părinții tăi, cei care te iubim foarte, foarte mult, dragul meu, mai mult decât ne iubim viața noastră...

— Tata...

— Doar știi cât ținem la tine, și că întotdeauna ți-am cumpărat tot ce-ai vrut...

“A-nnebunit și tata!...” exclamă în gând copilul privind în gol prostiți către părinții săi care la rândul lor îl priveau atât de ciudat, cu spaimă, ce-i drept, dar totuși, atât de ciudat...

— ...tot ce ne-ai cerut am încercat să-ți luăm, chiar dacă ne-am sacrificat la multe altele...

— Tata... Alo!... Centrala...

— ...cât despre relația noastră, eu zic c-am reușit să fim apropiați, să fim prietenii tăi, în primul rând...

— Pauză, pauză... încercă din nou să-i oprească motorul tatălui său care însă continua să funcționeze.

— ...orice probleme ai avea, nouă poți să ni le spui, orice, indiferent...

“Eh, asta e, inteligentule, așa se întâmplă când la nici 12 ani le spui alor tăi că ai de gând să lipsești de-acasă vreo... Vreo cât?! Și, mai ales, unde te duci în mijlocul școlii când ai atâtea note de luat, să nu mai vorbim de teze?! Cum să le spui alor tăi că cel mai bun prieten al tău este un prinț medieval, da, așa cum se aude, medieval, adică printre altele e practic nemuritor, ce să mai spunem că are gheare la mâini și ochi de fiară, plus – că acum ce mai contează?! – faptul că e ciudatul orașului, adică un fel de persona non grata. Ce mare lucru...!”

— Vlad, dragul meu, să nu faci vreo prostie...

Brusc, se trezi din starea de visare: ce prostie?!

— Mama, ce tot vorbești tu acolo?!

Văzând lacrimile mari ce începură să-i șiroiască, o opri hotărât:

— Da' n-am nimic, oameni buni, am pus și eu o întrebare, acolo...

— Vai, Doamne! izbucni în plâns femeia și într-o clipă se trezi presat între părinții lui ce-l îmbrățișau atât de desperați încât rămase fără aer.

— Pauză, pauză! horcăi cu ultimele puteri încercând să scape din menghina celor doi “agresori”.

— Copilul trebuie supravegheat non-stop! îl auzi pe tatăl său decretând mai hotărât ca niciodată. Azi îmi iau liber și îi fac o programare la Andra...

Brusc, copilul avu senzația că timpul se oprește brutal și mări ochii de groază: “Nu Andra!” răcni în interiorul ființei sale. Andra era o bună prietenă de familie a lor, poate prea bună, dacă se putea spune așa ceva, care din întâmplare era “psiholoagă” adică mai pe șleau spus pisăloagă “grupamare”. De câte ori venea la ei, și venea nu glumă, nu pierdea ocazia de a-l testa, contrar voinței lui, bineînțeles, “că nu se știe niciodată cu copiii ăștia, mai ales la vârsta asta, când stau să explodeze, parcă”. Ce să mai, o avea direct la sufletul său și cu dragă inimă i-ar fi spart cauciucurile de la luxoasa sa mașină, doar-doar de n-o mai veni pe la ei. “Eh, numai prostii gândești, copile, doar știi că au trei mașini...” își spuse cu ciudă.

— Tata, nu-i nevoie de nici un liber, crede-mă... încercă disperat să blocheze “acțiunea criminală” a tatălui său, sperând să-l întoarcă pe calea cea bună. N-am nimic...

— Faza întâi, negarea realității! decretă tatăl său.

— Negarea cui?! i-o tăie uluit copilul.

— Ce să mai așteptăm, plecăm chiar acum la ea la cabinet, nu ne putem permite nici o întârziere, cine știe ce “minuni” se mai pot întâmpla și să regretăm pentru restul vieții...

— Am înnebunit eu sau voi?!

Nu mai apucă să primească răspunsul, că se trezi direct în mașină lângă mama sa ce îl strângea în brațe mai mult decât iubitoare.

— N-am mâncat fulgii de cereale cu lap...

— Ține-l bine! auzi vocea autoritară a tatălui său și imediat un țăcănit îi dădu de veste că toate ușile se blocaseră:

— Asta ne mai lipsea... suspină pierdut. Acum sunt și periculos pentru societate...

— Nu-ți face probleme scumpul meu, totul se va rezolva imediat.

— Mie-mi spui? spuse, plictisit de-acum, copilul privind aiurea pe geam...

— Deci, scumpul meu, cam care ar fi problema? se auzi vocea candidă, ce-i scrijelea creierii.

— Păi, printre altele, au înnebunit ai mei, cam asta ar fi, stimată doamnă...

— Andra, îl întrerupse cu aceeași voce liniară femeia.

— Acum ne și tutuim, ce să vezi! exclamă disperat Vlad, ridicându-și mâinile spre cer.

Văzând privirea aceea inconfundabilă care spunea ”Vedeți că am avut dreptate?”, plină de triumf, spuse plin de venin:

— Și mai lasă privirile astea gen “Am avut dreptate!”, da? N-am nimic, nu știu ce li s-o fi năzărit alor mei și ăsta e singurul motiv pentru care sunt aici. Înțelegi? Alarmă falsă! Ș-acum aș vrea să plec, că, oricum, am școală, printre altele, dacă mă-nțelegi ce vreau să spun!

— Bineînțeles că te-nțeleg, dragul meu, știi bine că mie poți să-mi spui tot ce te apasă...

— Ce face?! întrebă complet tâmpit, copilul. Mă, voi ați înnebunit cu toții sau ce-i asta, Vinerea Neagră? Eu am plecat de-aici și nici nu vreau să-mi mai amintesc porcăriile astea, că de se aude pe la școală că am fost la un atelier de “dinglăi”...

— Cabinet, dragul meu, cabinet de psihologie...

Blocat total, copilul își spuse imediat: “Las-o așa, că altfel nu mai ieși de-aici în veci!”

— Cum zici, tu, cucoană...

— Andra, dragul meu, Andra.

“Asta-i dusă rău de tot!” mai apucă să gândească exasperat copilul. “Mai tare-i patinează discul decât pacienților ei.” Apoi, imediat își aminti filmul ăla pe care îl văzuse odată. “Da, mă, aveau dreptate americanii, psihologii sunt mai țicniți decât pacienții, de multe ori situația stă chiar invers, intri sănătos și ieși defect din atelierile mecanicilor ăstora...”

Intră hotărât în curtea școlii și pentru orice eventualitate se mai întoarse odată spre ai lui care parcă se mai liniștiseră puțin:

— Pentru ultima oară vă spun că asta am vrut să spun și anume ce ați face dacă eu aș studia la o școală din altă localitate. Sport, arte, ceva de genul ăsta...

— Aha, cam ca gimnaștii... exclamă tatăl său, încercând să se convingă singur.

— Exact! încercă jenat copilul să pună capăt discuției care de-acum ajungea la urechile tuturor, doar era pauza mare, iar el venea de-abia acum la școală.

— Da, te cred și eu sunt Maica Tereza, zise șoptit omul, să nu-l audă fiul său.

— Ce, mă, te duci la școala de gimnaști? îl întrebă un copil tocmai când se întoarse.

— Da, mă, închipuie-ți! i-o tăie scurt Vlad și porni scurt pe alee spre intrarea în școală, unde erau postați ca de obicei, Tăbăcarii.

Ajuns în dreptul lor, intră printre ei ca-n brânză, privindu-i plin de trufie:

— Pârtie!

Imediat, spre marea mirare a tuturor copiilor, bătașii se traseră la o parte făcându-i loc, apoi la nici doi metri, când trecu pe lângă confrății săi de societate secretă, lansă scurt:

— Găini!

“— Vai!

— De ce te sperii, Vlad?

— Ai apărut așa... dintr-o dată, răspunse speriat copilul, împietrit de groază.

Ciudat, Omul Viselor parcă aluneca, aceeași impresie ca și în primul vis... Îi remarcă degetele lungi și subțiri, neobișnuit de subțiri pentru un om. Daaa! Nu erau ale unui om! Apoi, era ceva straniu în legătură cu vocea lui, atât de nepământească, parcă avea un ecou lugubru care-ți ridica părul pe cap. O voce nu groasă, mai degrabă subțire, cu un timbru metalic, fără inflexiuni, ce trăda un caracter urât, încât doar auzindu-l cum vorbește știai sigur că nu poți avea încredere în el nici măcar o clipă. Apoi își aminti deodată cuvântul care îl chinuia de o vreme: trădare! Da, sigur că da, asta trebuia să fie, mai ales când te uitai în ochii săi alunecoși, neobișnuit de lucioși, subțiri și lungi, negri, niște ochi ce nu puteau fi citiți nicicum, nicipând...

— Nu trebuie să te sperii de mine, ți-am mai spus, doar sunt prietenul tău...

— Prieten? îngăimă șoptit copilul dezorientat.

— Poftim? întrebă Omul Viselor ciulind urechile lungi și ascuțite, făcându-l pe copil să tresară speriat, căutând ajutorul domnului Florian.

— Nimic, nimic... se apără îngrozit copilul, retrăgându-se.

— Nu, nu, ți-am mai spus, nu-ți fie teamă, dragul meu, remarcă imediat mesagerul Duhului, vizibil deranjat de faptul că nu reușea să-l câștige pe copil.

“Al naibii pui de om!”, blestemă în gând plin de venin, dar rictusul de pe față îl trădă, dezvelindu-i dinții ascuțiți, de un alb strălucitor.

— Oh! exclamă terifiat copilul și în acel moment Omul Viselor știu clar că era la cota zero la capitolul încredere.

“La naiba, la naiba! Trebuie să mă stăpânesc, altfel n-am să reușesc nicipând într-o mie de ani, și timpul se scurge implacabil în defavoarea mea...” se gândi otrăvit de ciudă simțindu-și puterile tot mai slabe.

— Dragul meu, nu mă cunoști încă, asta trebuie să fie, ce altceva? Dar imediat ce noi doi ne vom cunoaște mai bine, te asigur că-ți vei schimba părerea despre mine. Noi doi trebuie să fim buni prieteni...

— Trebuie? Îl îngână copilul cu simțurile aproape paralizate de spaimă.

— Da, desigur că da, te asigur că o să-ți placă de mine, doar îți pot fi de mare folos în multe privințe.

Văzând uimirea de pe fața copilului, puse în joc cărțile grele:

— Ca de exemplu la școală. Dă-mi voie să-ți dovedesc buna mea credință. Da, da, uite, vezi ce ușor e, am să-ți arăt că acei copii nu te vor mai deranja niciodată, ba dimpotrivă, vor fi la cheremul tău, oricând, oriunde. Sigur că da!

Apoi, până ce Vlad apucă să deschidă gura, spuse:

— Mâine dimineață să fii atent la ei. Acum trebuie să plec, am treabă, mai precis trebuie să fac niște vizite “prietenilor” tăi bătauși...

— Nu, nu, nu e nevoie, te rog nu face asta, spuse copilul, însă Omul Viselor dispăru încet, evaporându-se.”

— Nu, te rog nu face asta!

— Vlad, trezește-te puiule! auzi ca prin vis, din ce în ce mai tare și mai clar, tot mai aproape, vocea speriată a mamei sale, ce era lângă el, aplecată peste patul său.

— Cine te supără, băiatul meu? Îi sună în urechi și vocea tatălui său, de undeva din spatele mamei.

Și, până să se dezmeticească, scăpă perla din gură, lăsându-i înlemniți pe amândoi părinții săi:

— Omul Viselor...

Aproape paralizat de spaimă, coborî din mașină ținându-și rucsacul în brațe, și preț de o clipă rămase descumpănit, înțepenit total în gândurile negre ce-l măcinau încet dar sigur.

— Vlad, puiule, ce ai? aproape izbucni în plâns mama sa, văzându-l în starea în care se afla, complet transpirat, cu privirea aceea pierdută.

— N-am nimic, n-am nimic, repetă mecanic, încercând s-o liniștească.

Porni încet spre poarta școlii, încercând cu disperare să evite Tăbăcarii, doar-doar de n-o fi adevărat și auzi în urma sa vocea îngrijorată a tatălui său:

— Nu ne săruți, dragul meu?

— Ba da... răspunse copilul continuându-și mersul spre poartă.

Apoi, peste câteva clipe se opri și întrebă de parcă atunci căzuse de pe lună:

— Ce...?

Șocat total, tatăl său îi făcu semn cu mâna în loc de răspuns, așa că își spuse în sinea sa cu ultimul dram de hotărâre ce-i mai rămăsese: “Hai, mă, termină cu prostiile astea! A fost doar un vis, sigur mă prostesc de cap. Probabil o fi vârsta, așa cum zice nebuna de Andra...” Apoi văzu fețele îngrozite ale bătașilor și în hărmălaia creată de urletele de groază ale copiilor ce căzuseră la pământ, paralizați de spaimă, se trezi de-a binelea și cu o forță neștiută îl apucă de revere pe unul din ei, ce se scăpase efectiv pe el, udându-și pantalonii și urlă:

— Zi, mă, e adevărat?! Ți-a apărut și ție în vis?! Cum arăta?! Era în chip de monstru?! Da’ vorbește odată, mă! Ți-a vorbit de mine, așa-i?!

Nici când simți două brațe energice aparținând unui profesor, nu se opri, urlând încontinuu, aproape atins de extaz:

— Spune-mi! Cum arăta?! Trebuie să știu, nu-nțelegi?! Te-a amenințat pentru mine?!

— Ei, mărite prinț, ce-ai hotărât în nemărginita ta înțelepciune?

Cuvintele îi intrară până în măduva oaselor, și un val imens de ură îl cuprinse pe domnul Florian, dar ce putea să facă? Era în visul său, deci Omul Viselor era de neatins: era între lumi, nici acolo și în același timp nici aici...

— Ura, ce sentiment măreț... îi citi numaidecât gândurile și din nou vocea sa metalică îi vibră până-n străfundul ființei sale. Nu, nu, doar știi la fel de bine ca mine că așa ceva nu se poate, eu sunt de neatins...

— Nu există lucru pământean fără greșală, atâta știu, la fel de bine cum știu că soarele se vânăța pe cer și mâine. Trebuie să fie ceva, fără puțință altcumva. Totul e să nu renunți, să ții speranța aprinsă până-n ultima clipă...

— Ce vorbe mari, ce vorbe mari! îl întrerupse deodată iritat Omul Viselor.

Domnul Florian simți imediat schimbarea, astfel că intră pe-acel drum, sperând să prindă un fir.

— Dorințe, speranțe, vise, orice, de ce nu, la urma-urmei? Am fi morți fără asta, doar știi bine. Chiar și tu trebuie să ai un vis al tău...

— Ce știi tu despre toate astea?! strigă furios Omul Viselor. Tu, care ești liber, propriul tău stăpân, liber să faci orice pe lumea asta...

— Dar și tu ești liber să faci orice, doar umbli prin visele tuturor oamenilor...

— Da, și?! urlă de-a dreptul mesagerul Duhului. Atât, doar atât! Dar altcineva hotărăște pentru mine, doar știi bine. De câte ori vrea el, când vrea el, înțelegi? Când are ceva murdar de făcut,

cine duce la bun sfârșit? Eu, bineînțeles, blestemată fie clipa-n care m-a creat și mai ales blestemată fie unealta diabolică prin care îmi ia cel mai de preț lucru: libertatea! Măcar de-aș avea puterea s-o fărâm, dar eu nu mă pot apropia nicicum de ea. M-a blestemat, diavolul...

— Ce poate fi acea unealtă și, mai ales, cum se face că nu te-ai gândit la altcineva care să facă treaba asta pentru tine?

— Ohoho! exclamă uimit peste măsură Omul Viselor, și fața i se schimbă din ură și tristețe în admirație amestecată cu ironie. Dar, ce crezi tu, că eu am prieteni?! Nu, nu, nuuu! Eu sunt singur în astă lume cât sunt de singur și pe cealaltă. Singur, singur, singur... Ce n-aș da să știu și eu că cineva mă iubește, c-ar face orice pentru mine, c-ar străbate lumea asta și cealaltă până la capăt și-napoi! Oh! Oare cum ar fi? Să simt chiar eu acest lucru, eu, înțelegi? Să nu mă mai uit la alții, doar... În câte vise am călătorit, am văzut multe, crede-mă, că doară oamenii își deschid sufletele în vis întocmai ca și copiii, devenind atât de puri, fără deosebire de sentimentele lor. Ură, fericire, dragoste, tristețe, totul în forma cea mai pură... Și știi ce-am întâlnit cel mai mult? Trebuie să știi, că doar nu-i greu de ghicit. Da, da, sigur că da! Speranța, iubirea, asta visează cel mai mult oamenii, din cele mai vechi timpuri și pân-acum...

Se opri pentru câteva clipe, apoi aproape suspinând spuse stins:

— Asta e viața mea...

— Dar asta se poate schimba, te-ai gândit vreodată?

— Ha, ha, ha, ha, mă faci să râd, izbucni într-un râs sincer mesagerul. Cum? Că vezi tu, eu nu prea am ocazia să...

— ...Să stai de vorbă cu oamenii, să-i cunoști și ei, la rândul lor, să te cunoască, nu-i așa?

— Exact! spuse surprins total Omul Viselor.

— Asta se poate schimba acum...

— Ce?

— Da, da, m-ai auzit foarte bine. Nu știu de cât timp ai fost creat, dar...

— Dar ce? îl întrerupse stârnit mesagerul.

— Nu, nu, nu am vrut să spun nimic deosebit cu asta, am vrut doar să spun că-n tot acest timp...

— Patru secole! spuse pe nerăsuflăte.

— ...de patru secole, nu știu dacă ai mai avut o astfel de ocazie, ca acum...

— Ce vrei să spui?

— Gândește-te puțin, chiar dacă nu te poți întrupa, tot poți avea o viață frumoasă în visele prietenilor tăi...

— Care prieteni?!

— Eu, Vlad, ar mai fi mama mea, Maya, bunicul meu Vlad, sora mea Reya, asta ca să nu mai punem la socoteală atâția alții...

— Oprește-te imediat, îți spun, altfel va fi vai și-amar de tine! Am să abat cele mai negre coșmaruri asupra copilului și, astfel, te voi face să suferi groaznic!

— Eu nu asta am vrut, să mă folosesc de tine, gândește-te bine...

— Taci, taci îți poruncesc! urlă ca scos din minți Omul Viselor, apucându-se cu mâinile de cap. Să nu te mai aud!

— De ce nu vrei doar să ascuți ce am de zis și-apoi să hotărăști? Sau ți-e frică de trădare? Noi nu suntem la fel ca acele ființe pe care le-ai întâlnit până acum... Noi trăim după legile prieteniei...

— Aaa! urlă deodată înnebunită de ură creatura și în aceeași clipă trecu la fapte, ieșind din visul domnului Florian și intrând direct în visul lui Vlad ce începu să strige îngrozit în somn, răvășit de imensa forță neagră...

În aceeași clipă, Domnul Florian sări din pat, trezindu-se brusc și, după o clipă de dezorientare, strigă extaziat:

— Al meu ești!

Apoi, într-o clipă se apropie de Vlad, ce dormea în celălalt pat din cameră și îi cuprinse capul cu palmele osoase cu gheare, strigând cât putu de tare:

— Trezește-te, Vlad!

— Hă?! strigă îngrozit copilul, trezindu-se într-o clipă, transpirat tot.

— Trezește-te chiar acum! Te-ai trezit?!

Apoi, imediat îl testă ca să vadă dacă reușise în planul său:

— Cine sunt eu?

— Florian... spuse buimac copilul cu o voce încărcată de spaimă și nedumerire.

— Hai, trezește-te! continuă să strige prințul, scuturându-l cât putu de tare.

— M-am trezit, m-am trezit, gata! aproape strigă copilul privind-l fix în ochii de fiară, și în clipa în care se deșteptă de tot, mai apucă doar să audă urletul de durere și furie al Omului Viselor, ce nu mai apucă să facă nicidecum cale întoarsă în Lumea Veche, rămânând prizonier în Lumea Nouă, lumea lui Vlad...

— Și-acum o să stăm de vorbă altcumva, spuse blând, dar ferm, domnul Florian.

— Cum așa? întrebă Vlad, neînțelegând.

— Omul Viselor a rămas prizonier în Lumea Nouă, mai precis în lumea ta proprie. El e, într-un fel, dacă se poate spune așa, în capul tău, fără putința de a se întoarce la stăpânul său, astfel el pierzând energie prețioasă, fără posibilitatea de a se reface. La asta mai adaugă și faptul că atunci când Irxis va vedea că nu mai răspunde chemării sale, îl va pedepsi, secătându-l și mai mult de puteri, doar nu crezi că va crede ce îi va spune mesagerul său, și anume că a rămas captiv în lumea ta. De câte ori n-a încercat, cu siguranță, șiretlicul ăsta, supusul său? Și de câte ori n-a venit înapoi spășit când durerea pricinuită de Duh a devenit insuportabilă...

— Dar de unde știți dumneavoastră toate astea? Întrebă copilul mirat.

— În lumea noastră, a nemuritorilor, există astfel de mesageri, ei nu sunt ceva nou, așa că ceva știință am și eu despre asta. Și ce e mai interesant, dacă ei scapă de stăpânii lor, pot deveni ființe vii, atâta doar că în acest caz devin muritori de rând. Cu toate astea, însă, de fiecare dată, ăsta este lucrul pe care și-l doresc și pe care îl aleg. Cine nu se satură de-atâtea secole de viață? Asta am vrut să aflu eu, când el mi-a apărut în vis: care este unealta prin care îl stăpânește, pentru că aici e cheia. Dacă trecem dincolo, în Lumea Veche și ajungem cumva din întâmplare la ea și o distrugem, îi putem reda libertatea. De-aceia ți-am spus să fugi în miezul nopții de-acasă și să vii la mine, de-aia te-am pus să dormi lângă mine, să te pot trezi imediat și astfel să îl leg de tine.

— Aha, acum pricep, spuse copilul luminându-se. Știați că Omul Viselor va veni în visul dumneavoastră în fiecare seară pentru a vă întreba când v-ați hotărât să faceți călătoria spre cealaltă lume. Atunci, tot ce ați fi avut de făcut, dealtfel, era să-l enervați atât de tare încât să intre în visul meu pentru a mă speria și astfel să vă pedepsească pe dumneavoastră.

— Exact! El nu știe unde sunt oamenii în visele cărora intră, înțelege? Nu are simțul locurilor și astfel eu am avut prilejul ca imediat ce el a ieșit din visul meu, consumând o cantitate mare de energie pentru asta, și a intrat în al tău, din nou pierzând energie multă, să te trezesc brusc și astfel să-l prind în propriul său joc. Așa că acum el va trebui să aștepte ca tu să adormi, astfel el având din nou posibilitatea de a călători înapoi. Între timp, el este foarte slăbit din cauza trecerii dintr-un vis într-altul într-o singură noapte, și mai ales din cauza șocului produs de trezirea ta bruscă. Dacă mai adăugăm și faptul că dimineață Irxis deja îl va chema, iar el neavând nici o posibilitate de a se întoarce...

— Doar o întrebare, îl întrerupse speriat copilul. Eu am să simt ceva când Duhul Întunericului îl va chinui?

— A, nu! îl liniști prințul. Stai liniștit dinspre partea asta. Acum tot ce trebuie să facem este să discutăm din nou cu el și să încercăm să-l câștigăm de partea noastră.

— Cum, adică, să vorbim cu el?! Doar asta înseamnă că eu va trebui să adorm din nou.

— Nu tocmai, dragul meu, zâmbi tainic prințul fixându-l cu privirea. Se mai poate și altfel...

— Ești din ce în ce mai liniștit acum... auzi ca prin vis Vlad vocea domnului Florian, ce vorbea atât de blând, mai blând ca niciodată! O liniște adâncă se lasă acum peste tine și pacea te va găsi numaidecât, dragul meu... Nu trebuie să închizi ochii, nu trebuie să dormi, doar să ascuți ce-ți spun și să faci întocmai... Încet, încet, am să intru în gândurile tale, în lumea ta. Nu te împotrivi, doar știi bine că noi ne-am mai vorbit astfel, atâta doar că atunci dormeai, pe când acum ești treaz pe jumătate, sub puterea mea... Hai, acum călătorește cu mine prin lumea gândurilor tale, intră peste tot, oriunde, fără teamă, căci eu sunt cu tine și nimeni și nimic nu te poate atinge sau să-ți facă rău... Spune-mi acum cu cine te întâlnești, spune-mi cum arată ei, fiecare în parte, spune-mi dacă îi cunoști și dacă îi iubești sau dacă simți teamă când îi vezi, fă-i să se întoarcă cu fața la tine pe toți, doar ești stăpânul viselor tale, tot ceea ce îți apare în lumea gândurilor tale îți aparține și tu ești stăpân peste toate...

Și, sub puterea vrajei prințului, copilul hipnotizat începu călătoria în lumea gândurilor sale. Imediat constată cu uimire că într-adevăr domnul Florian mergea chiar în spatele său, plutind parcă, dar, ce ciudat, și el plutea! Văzu toate imaginile amintirilor sale plăcute, se întâlni cu cu toți cei pe care îi iubea. Tot ce trebuia să facă era să le spună să se întoarcă cu fața la el și imediat îi apăreau fețe luminoase și zâmbitoare. Se întâlni cu toți absolut, de la bunicii săi până la prietenii săi cei mai buni, îi văzu pe băieți, amândoi erau acolo, Paul, Cristian... Apoi se întâlni și cu profesorii săi, cu colegii de școală și cu uimire constată că părinții lui nu erau supărați pe el din cauza ultimelor zile – ce fericire! Și cum toate lucrurile bune nu țin prea mult, cine îi apăru în cale? Andra, bineînțeles, care nu scăpă prilejul de a-i ține o predică și de a încerca din nou – a câta oară – să-l testeze psihologic, așa că dintr-o dată se acri și – culmea – o expedie în neant, hoășca neputându-se împotrivi nicidecum.

— Du-te, fă-te văzduh! decretă victorios copilul, dând a lehamite din mână.

Apoi, o voce începu să se audă tot mai tare și mai clar, până când deveni atât de melodioasă încât îl luă somnul.

— Vlad!

Brusc, se trezi din somnul ce-l cuprinsese, și înțelese grozăvia: vocea era a Omului Viselor.

— Ce?! întrebă năuc și abia atunci recunoscu vocea ce-l trezise atât de brusc: era domnul Florian.

— Nu asculta vorbele sale, tot ce încearcă este să te adoarmă și astfel să iasă din visul tău, înapoi spre Lumea Veche.

Și, dintr-o dată, Omul Viselor se schimbă, arătându-și fața monstruoasă, vorbindu-i cu o voce malefică:

— Am să te aduc în pragul nebuniei dacă nu mă lași să ies din lumea ta, și când vei ajunge la cea mai neagră disperare, am să râd victorios. Vei ajunge să umbli năuc pe străzi, fără să-ți poți da seama ce faci, ai să ajungi să nu-ți mai recunoști părinții, iar prietenii tăi te vor părăsi cu toții...

— Ajunge! tună vocea domnului Florian. Știi bine că numai astfel pot lua legătura cu tine, mesagerule. Trebuie să mă folosesc de copil drept medium, așa că voi încerca să-l țin treaz cu orice chip cât mai mult timp cu puțință, îndeajuns cât să te aduc pe tine în pragul disperării, fără să mai aduc aminte de faptul că stăpânul tău va începe curând să te caute, și cum tu nu te poți întoarce, vor începe torturi dintre cele mai groaznice...

— Ajunge, ajunge! strigă terifiat Omul Viselor schimbându-se total. Spune-mi, ce vrei?

— Nimic rău pentru tine, ți-am mai spus, dar văd că nici nu vrei să iei seamă de vorbele mele.

— Spune, te ascult acum, se grăbi să-l liniștească mesagerul.

— Tu știi că eu fiind nemuritor, sunt printre cei ce pot crea și folosi mesagerii ca tine, doar asta vă e menirea: să fiți cărașii noștri între lumi. Așa că iată că știu câte ceva despre voi și astfel te-am prins.

— Da, da, se vede că știi multe, poate prea multe despre noi, răspunse trist.

— Dar de ce nu mă crezi când îți spun că îți vreau binele?

— Nimeni nu-mi vrea binele! izbucni în nervi Omul Viselor, gesticulând furios din brațe. Toți vă folosiți, doar, de noi, pentru asta ne-ați și creat, dealtfel, nu? Și-apoi, când nu vă mai suntem trebuincioși, ne distrugeți fiindcă considerați că suntem prea periculoși pentru oameni și chiar pentru voi! Câți mai există din neamul meu și câți au trecut în lumea spiritelor?! Tu, care-mi vorbești atât de frumos despre cinste, ce-ai făcut cu mesagerii tăi?

— Eu am avut doar un singur mesager până acum și el a ales la sfârșitul misiunii sale să devină muritor. Nu pot, însă, să-ți dovedesc din cauză că tu nu ai simțul locului, așa că degeaba ți-aș spune unde să-i cauți mormântul...

— Da, da, desigur, îl întrerupse scârbit Omul Viselor, bineînțeles că nu poți să-mi dovedești, cum altfel?

— Măcar spune-mi ce e acel lucru prin care Duhul Întinericului te subjugă. Poate cândva voi ajunge lângă el și-l voi putea distruge, eliberându-te.

Văzând că ezită în continuare, îi spuse așa într-o doară, rar de tot:

— Eu, de exemplu, l-am chemat mereu pe mesagerul meu printr-un glob de cristal...

Mesagerul, însă, nici măcar nu tresări:

— N-am să-ți spun, așa că oprește-te, ți-am citit deja gândurile, doar știi bine că pot face acest lucru...

— Sau printr-o oglindă... continuă calm prințul, trăgând cu coada ochiului spre fața mesagerului și imediat văzu ce vroia: Omul Viselor tresări aproape de neobservat, însă nu și pentru spiritul de observație al unui nemuritor ce acumulasese atâta știință de-a lungul veacurilor.

— Bine, hai să uităm ce-am spus, poate că totuși într-o zi am să-ți pot dovedi buna mea credință. Presimt că noi vom fi prieteni foarte buni până la urmă, dar acum sunt gata de drum.

— Cum, nu aștepti până voi ceda și îți voi spune secretul meu?

— Nu, știu doar că atunci când vom ajunge la capătul călătoriei, totul se va schimba...

— Nu pot să te citesc în gânduri, dintr-o dată! exclamă Omul Viselor, nervos. Simt că ai, dar nu le pot desluși...

— Uiți că noi, nemuritorii, v-am creat pe voi și nu invers, așa că ne-am luat și noi niște măsuri de precauție. Așa cum voi aveți secretele voastre, le avem și noi pe-ale noastre...

— Trebuie să știi ce pui la cale, trebuie! strigă furios mesagerul.

— Vei vedea la timpul potrivit. Acum, însă, trebuie să-l aduc înapoi pe copil. Și fii fără griji dinspre partea asta, fiindcă știi să-l citești ca pe-o carte deschisă, muritor fiind el, n-am să-l las să știe mai mult decât este necesar, așa că abandonează ideea asta... Și-acum e timpul să ne luăm rămas bun.

— Nu, stai puțin! strigă furios Omul Viselor, dar era prea târziu.

Mai auzi doar vocea lină a prințului ce-l chema blând înapoi pe copil și-apoi începu să simtă cum puterile îl lăsau, lăsându-l secătuit, ținut locului, în lumea atât de străină lui, lumea lui Vlad...

— Eu am aflat de-acum tot ce se poate afla, dragul meu, așa că îmi rămâne doar un singur lucru de făcut: să mergem în munți, la Vârful Dracului, să căutăm mormântul lui Irxis. Dacă totul este adevărat, și cred că e, atunci locul va fi gol. Asta înseamnă că Duhul Întinericului a fost eliberat deja, acum, în zilele noastre, după ce Ilka, Stăpâna Luminii l-a întemnițat, și de-acum el vrea un singur lucru: pe mine.

— Nu-nțeleg, spuse Vlad nedumerit.

— El are nevoie să mă elimine, altfel mai degrabă sau mai târziu voi prinde de știre despre faptul că el e liber și mă voi opune lui. El nu-și poate permite să aibă dușman un nemuritor, și mai ales pe unul învățat de către regele oamenilor vampiri. Sunt mult, mult prea periculos pentru el, de-aceea el mă vrea înapoi în vechime, pentru a mă scăpa de mine.

— Ho, ho, ho! Stați așa, puțin! Ce să-nțeleg prin asta? Și-acum există oameni-vampiri? În zilele noastre?!

— Nu, la scurt timp după ce bunicul meu Vlad, regele Transilvaniei, a murit, Lumea Veche s-a separat de lumea care mai apoi va deveni cea nouă, lumea voastră. Doar eu am mai rămas aici.

— De ce?! veni întrebarea imediat. Doar Lumea Veche e lumea în care v-ați născut și crescut. Chiar dacă nu a mai rămas în viață nimeni, urmașii lor tot există. Ei sunt familia dumneavoastră...

— Așa e, îi răspunse ezitant prințul.

— Și-atunci ce vă aduce în Lumea Nouă? Că eu nu văd nici un motiv... Sau, există vreunul? Deodată tresări, văzând strălucirea din ochii prințului și rămase descumpănit. “Deci, trebuie să fie un motiv? Trebuie...”

“Sigur că trebuie” veni răspunsul domnului Florian.

“De ce mă mai mir? Doar știe să-mi citească gândurile” își spuse copilul și un zâmbet larg apăru pe fața prințului.

— Începem să ne înțelegem tot mai bine...

— Nu se poate!

Nici nu-i veni să creadă! Domnul Florian dormea, iar lângă el copilul!

— Ceva nu-i bine, ceva nu-i bine! exclamă aproape furios Omul Viselor, ezitând.

— Ba, totul e bine, se auzi vocea prințului. Da, da, suntem amândoi adormiți, iar tu ești liber, din moment ce ai ajuns în visul meu. Asta e prima mea dovadă de prietenie pentru tine și dacă ai să mă lași, am să-ți dovedesc până la capăt că îți vreau binele. Ascultă-mă, doar, ce ai de pierdut? Oricum, te-am eliberat...

— Hm, spuse gânditor mesagerul, totuși neîncrezător. Tot trebuie să fie ceva ce vrei de la mine...

— E clar că-ți urăști stăpânul, nu-i loc de îndoială, așa că eu zic: dușmanul dușmanului meu este prietenul meu, sau cel puțin aliatul meu.

— Nu-ți cred nici acum vorbele mieroase, prințule...

— Spune-mi doar, când vom ajunge dincolo, ai să-mi spui care este secretul tău?

— Poate că da, poate că nu... ezită în continuare.

— Dar de ce te ferești să-mi spui? Ți-e teamă că voi pune mâna pe acel lucru magic și astfel te voi lua eu în stăpânire? Dar poate, oare, să fie mai rău decât îți este acum? Te văd tare slăbit, asta înseamnă că Irxis te-a chinuit de dimineață, când a văzut că nu te întorci. Până acum nu și-a dat seama ce se petrece, doar s-a mai întâmplat să nu-l ascuți de-atâtea ori. Dar dacă eu n-aș fi lăsat copilul să adoarmă vreo trei zile? Cu siguranță ai fi fost mort în timpul ăsta!

Și, pentru prima oară, Omul Viselor rămase fără grai! Așa era, prințul avea dreptate!

— Altfel spus, te-aș fi putut omorî, dar, iată, eu vreau să fim prieteni. Nu-nțelegi că și eu îl vreau mort pe Duhul Întunericii? Asta înseamnă numai ceva mai bine pentru tine...

— Bine!

Prințul rămase nemișcat pentru o clipă! Atât de neașteptat răspunsul mesagerului!

— Ai dreptate: ce poate fi mai rău pentru mine? Și, așa cum ai spus, rămân și cu speranța că te vei ține de cuvânt și mă vei elibera, spărgând oglinda vrăjită...

“L-am câștigat!”, exclamă bucuros în gândul său prințul văzând că mesagerul îi spusese adevărul.

— Și mai trebuie să știi că Irxis are un secret pe care numai eu îl știu, pe care doar eu îl pot folosi. Dar asta la timpul potrivit...